

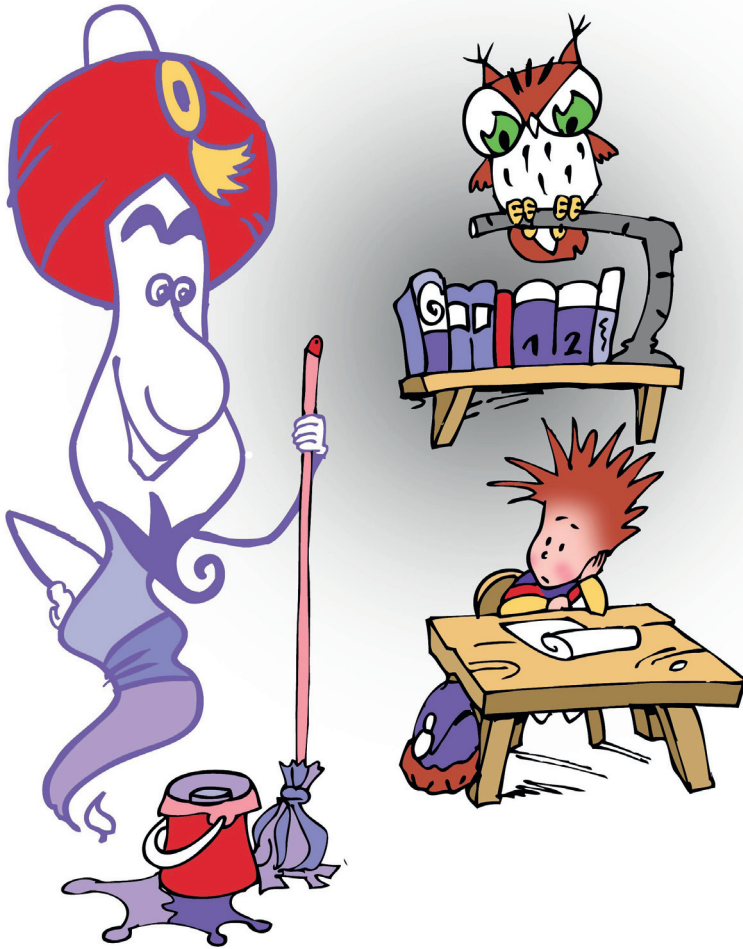
Bylo, nebylo

Na nejvyšším kopci v zemi pohádek se tyčí prapodivný dům. Je postaven na prapodivném skalisku, vede k němu prapodivný most a do výšky z něj trčí sedm červených prapodivných věžiček. Jeho branou denně procházejí obři, vodníci, princezny, víly, vlkodlaci a další pohádkové bytosti. Sedají si do lavic a učí se všemu, co by jednou mohli potřebovat. Už tušíte, co je to za dům? Správně! Je to pohádková škola. Kdo by si ale myslel, že se v ní vyučuje pouze čarování, zaklínání nebo příprava lektvarů, ten by se mýlil. Proměnit se v neviditelného, v obra či trpaslíka, naučit se létat na drakovi nebo mluvit se zvířaty, to je jen polovina vyučování. Všechny děti se musejí také naučit číst a psát, běhat a skákat, počítat a zpívat, zkrátka všechno, co se učí i ve světě lidí.

Eda byl vždy velice pyšný, že chodí do pohádkové školy. Vždyť od mala mu všechna kouzla šla úplně sama. Bravurně létal na drakovi a rozuměl řeči zvířat. Všechno mu zkrátka šlo tak nějak samo od sebe – na jedničku s hvězdičkou. Nic se nemusel dlouze učit, a tak se těšil do školy každý den.

Dnes ale seděl zakaboněný ve své lavici v úplně prázdné třídě. Seděl tam už hodinu, možná dvě, a rozmrzelý byl čím dál víc. Strašně se nudil. Strašně!

„Co tady ještě děláš, Edo?“ zaznělo náhle ode dveří. „Vyučování už dávno skončilo. Je pátek! Tak hybaj domů! Bude se tu uklízet.“ Eda zdvihl hlavu od učebnic a otráveně se podíval směrem, odkud hlas přicházel. U smetáku se tam elegantně vznášel Džin, který v čarodějnické škole dělal školníka. A že mu školničení šlo opravdu skvěle. Stačilo, aby si pomyslel, a kbelíky a košťata okamžitě tancovaly podle jeho přání. Kladivo a hřebíky přilétaly na povel a na rozbité okno stačilo upřít zrak, a v tu ránu bylo jako nové.

„Rupnul jsem z matiky. Takže nemůžu v pondělí na školní výlet. Matikář mě nepustí,“ špitl Eda

docela potichu. Popravdě měl trochu černé svědomí, zatímco jeho kamarádi se na zkoušku připravovali, Eda si šel zalítat na drakovi a zahrát čarodějnický fotbal.

„Aha,“ přikývl Džin chápavě, „takže teď tu sedíš v lavici a čekáš, až ti to samo naskáče do hlavy. Tak hodně zdaru, mladej! Nebudu tě rušit!“ A Džin za sebou zabouchl dveře. Koště a kyblíky měly co dělat, aby stihly proklouznout na chodbu za Džinem.

„Počkéeéj!“ ozvalo se ze třídy. Eda vyskočil z lavice a hnál se na chodbu také. Džin už tam rázně přikazoval hadříkům, aby vyleštily okna. Chodba byla dlouhá a oken nepočítaně.

„Už jsi mi několikrát pomohl a jsme kamarádi,“ začal opatrně Eda svou narychlo promyšlenou řeč. „Nemohl bys přesvědčit matikáře, aby mi ten výlet dovolil? Má se letět na čarodějnickou horskou dráhu do Žlebušic!“

Džin jako by Edu ani nevnímal. Luskal prsty a všechna světla na chodbě byla rázem od prachu. „Dobrá práce!“ spokojeně si pochvaloval. Pak pohlédl na Edu a lišácky se usmál: „Žlebušice jsou fajn! Musíš si je však zasloužit. Ale že jsi kamarád, poradím ti jak. Máš zájem?“

Eda samozřejmě zájem měl. Džin se zatvářil tajemně, chytl Edu kolem ramen a zašeptal: „Edo, matikář je dobrý chlap. Když za ním v pondělí brzy ráno zajdeš a poprosíš ho, dá ti ještě jednu šanci. Napíšeš test znovu a tradá!“

Eda ztuhl. Napsat test znovu? Ale vždyť to dopadne stejně! Seděl nad učením celou hodinu a nic. Naprosto dutá hlava. Džin se uchechtl, když uviděl Edův zděšený obličej. Rázně mávl rukou, až všechny čisticí prostředky, hadříky a košťata odletěly do skříně.

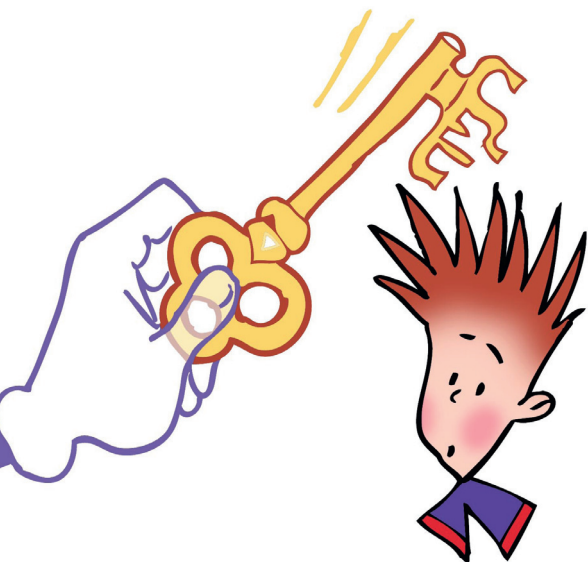

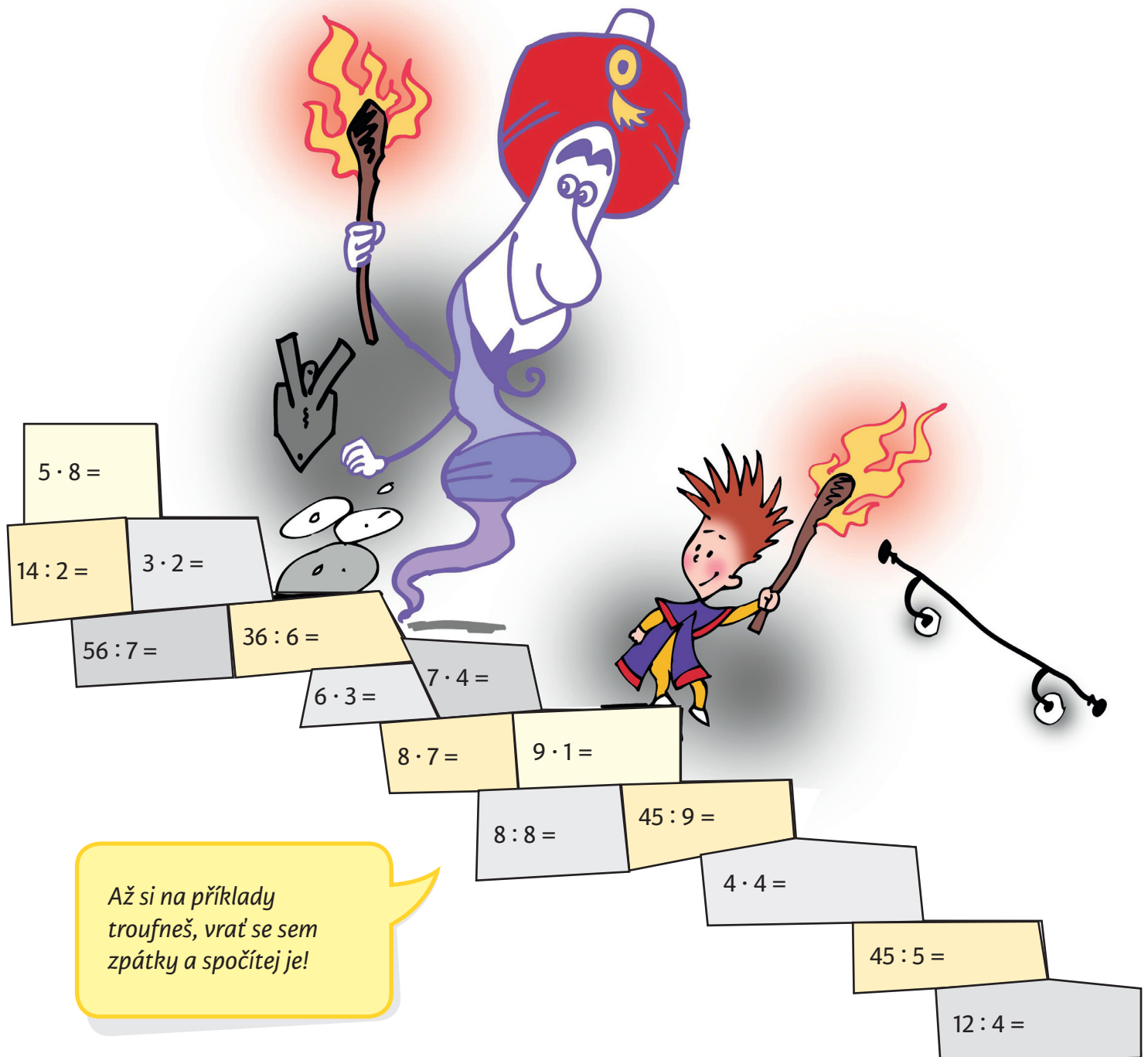
„Pojď se mnou, Edo, tedy pokud nemáš ve zvyku při každém problému hned věšet spodřáry na klacek a mávat s nimi o život, že to vzdáváš.“ Eda šel. Věšet spodřáry na klacek se mu vážně nechtělo.

Džin vedl Edu předlouhou chodbou, až konečně dorazili na její konec k masivním dveřím na petlici. Džin luskl prsty, petlice uvolnila dveře a ty se za ukrutného skřípotu otevřely. Za nimi se objevilo křivolaké kamenné schodiště, které vedlo kamsi do hlubin. Ze zdi sundal Džin dvě pochodně a Eda je mávnutím ruky zapálil. Pak společně sestupovali dolů. Šli dlouho a beze slov. „Ty schody snad nemají konce,“ pomyslel si Eda. Ačkoliv i to byla větší zábava než sedět nad matikou v lavici. Eda si začal představovat, že na schodech jsou příklady z toho testu, ze kterého dnes dostal pětku, a šlapal na ně pěkně zostra: „Ten! Test! Příště! Zvládnou! Žle-bu-ši-céééé!“

Najednou se ocitli dole, kdesi hluboko v podzemí školy. Sotva udělali pár kroků, zastavila je kovaná brána od školního sklepení.

„Co kdybychom se spolu vydali křížem krážem za dobrodružstvím?“ odhalil Džin Edovi kousek z plánu, který mu uzrál v hlavě. „Cestou bych ti s tou matikou třeba pomohl. Oba umíme čarovat, může to být psina. A víš ty co? Začneme hned teď a tady. Když splníš můj úkol, dám ti klíč a ty tu bránu odemkneš.“ Džin luskl prsty a v tu ránu se objevily dva ohnivé příklady. Až na ty plameny to byly vcelku jednoduché

a hlavně vyřešené příklady. Jenže tím kouzlo nekončilo. Ve vzduchu se vzápětí objevila šestice kbelíků s vodou. Na každém kbelíku byl jeden nápis. Džin Edovi přikázal: „Pochyťte ty kbelíky, Edo! Abys můj oheň uhasil, musíš na každou číslici nalít vodu ze správného kbelíku. Jinak mé kouzelné plameny neuhasíš!“

Eda se do toho pustil. Ohně se nebál a hotovo měl za chvíli. Džin uznale pokýval hlavou. „Pro začátek dobrý. Ted' odemkni bránu a vstupme do sklepení. Čeká tě tam důležitý úkol.“